

mærksomhed paa, at, naar man forgjæves udtaler sig om saadanne Ting, vilde det være rigtigt at gjøre dem til Gjenstand for Indstilling til Thinget, og det tror jeg vil være rigtigt, naar der er saadanne Overstridelser tilfede. Ved samme Paragraf har Udvalget udtalt sin Enighed med Statsrevisionen i, at man venter en Rebegjærelse for samtlige Afgifter ved Pantserregatten „Peber Skrams“ Standsættelse, naar den er fuldendt, det er jo Noget, som ogsaa vil komme frem; ialtsald har man ment det hensigtsmæssigt at fremsætte et saadant Ønske. I Genhold til disse Betragtninger har man derfor tilladt sig at gjøre disse Indstillinger til Thinget, og jeg skal meget anbefale dem til Bets Betagelse. Med Hensyn til Theatret er der jo nu ganske vist, siden Udvalget blev serdigt med sin Betænkning indtraadt en betydelig Forandring, men jeg ser ikke, at det i Grunden forandrer Indstillingens Natur; thi hvad man anker over, er den Administration, der er ført, og selv om man nu er gaet til fuldstændig af Statskassen at betale Theatrets Gjæld til Sørp Akademi, faalebes at Theatret nu ikke bliver staaende i noget Gjældsforhold dertil, tror jeg dog, naar man ser Regjeringen udøve Administrationen paa en saadan Maade, at det under de nuværende Forhold ikke er forsvareligt eller rigtigt, at det ikke bliver paataalt, og jeg finder derfor ikke for Udvalget nogen Anledning tiltrods for den foregaaende Forandring i Theatrets Stilling at fratage Indstillingen. Jeg skal hermed foreløbig slutte.

Minestad: Jeg skal ligesom den ærede foregaaende Taler kunne love at udtale mig med stor Korthed, da de Indstillinger, som foreligge fra Udvalgets Side, dels ere af meget ringe Betydning og dels fuldstændig antitværende eller for en enkelt Bedkommende forhastet. — Hvad først angaar Indstillingen med Hensyn til de 3,457 Kr. 60 Øre, der ere medgaaende til Arbejder ved Esbjerg Havn, vil det ses, at der ikke er nogen Venighed i Udvalget om, at det maasse ikke er ganske korrekt, at dette Beløb er posteret paa Sernanedriftsudgiften; men det kommer mig, at det vilde være aldeles usædvanligt, om Rigsdagen vilde i Anledning af en saa komplet Bagatel skride til paa en høitidelig Maade at udtale, at „dette kan passere“. Der er jo ikke den allermindeste Tvivl om, at denne Udgift har været ganske nødvendig, og der kan neppe heller være Tvivl om, at den maa falde Statskassen til Last. Efter at jeg har gennemlæst de paagjældende Kontrakter med Entreprenøren, ser jeg ikke, at det skulde kunne paalægges dem at bære denne Udgift. I saa Fald er det jo imidlertid et blot og bart Posteringspørgsmaal. Det havde maasse været rigtigere at sætte Noget af Udgiften paa Kontoen „Fuldførelsen af Esbjerg Havn“ og Noget paa Kontoen „uforsudsete Ud-

gifter“ ved Banens Drift, men hvad enten den ene eller den anden Posteringsmaade er den rigtige, er Sagen af saa overordentlig ringe Betydning ogsaa med Hensyn til Beløbets Størrelse, at der vist ikke er nogen Grund til at tage en høitidelig Beslutning i den Retning. En anden Sag var det, hvis Posteringen vidnede om en særlig grov Skjodesløshed fra Administrationens Side; men det er jo oplyst, at det er paa en høist naturlig Maade, at dette Beløb er blevet posteret paa Sernanedriftsudgiften. — Det næste Punkt, med Hensyn til hvilket der foresligger Indstilling, nemlig med Hensyn til de Laan, der ere givne til Plantagen Work and Rest, da er man enig om, at denne Sag ikke skal undersøges af Statsrevisionen før næste Aar, og jeg skal derfor ikke opholde mig derved. Den ærede Ordfører omtalte, at der efter Betænkningens Afgivelse var kommet en Skrivelse fra Ministeriet, som vistnok fuldt bekræfter de Oplysninger, jeg som Mindretal har givet om denne Sags Sammenhæng, og herefter er der vistnok ikke Grund til at føre Besværing over, at disse Afgifter ere præsterede, som slet er, men i hvert Fald kommer det Forhold jo for en senere Statsrevision. — Det har undret mig, at den ærede Ordfører endnu efter de Oplysninger, jeg har givet, har fastholdt sin Besværing over de 4000 Kr., som man har svaret Norge i Genhold til den i Besjendtgjærelse af 11te Juli 1875 omtalte Konvention med Norge. Jeg tror, det er tilstrækkeligt oplyst, at der til Trods for den Forandring, som Bernerkonventionen har fremkaldt i dette Forhold, har været ikke uden Grund for os til at svare Norge et saadant Beløb. Det er et Forhold, man nødig vil udtale sig om. Thi de, som paastaa, at den Byrde, man paatager sig overfor fremmede Stater, er paatagen uden Grund, have altid meget lettere end de, som skulde forsvare den modsatte Anskuelse, idet man derved lettere giver den fremmede Stat Raaben i Hænde. Jeg vilde derfor aldeles have forbigaet dette, hvis ikke denne Sag senere var indtraadt i en forandret Stikelse ved de Konventioner, der den 15de April d. A. ere affluttede med Norge, hvorefter de 4,000 Kr. ville bortfalde fra 1ste April 1880, tror jeg, saa at der kun vil blive svaret Norge det, det vilde koste at føre Transiten gennem Sverrig; men jeg tror ikke, at der er nogen Grund til at misbillige, at den danske Regjering i 1875 endnu velen at svare disse 4,000 Kr. aarlig. Vel er det saa, at det ene af de Niemed var bortfaldet, som man tilføjede at opnaa ved at gaa ind paa denne Byrde i 1873, nemlig at komme til en Deling af Kortoen; men derimod var der for den danske Regjering fremdeles Opfordring til at bringe et Offer for at opnaa de yderligere Goder, man opnaaede, nemlig dels at faae Posten mellem Norge og Sylland besørget ved de Dampskibe, som gik paa denne Route, og dels at